

Många är de skepp som förlist i vattnen kring Utö.

I mitten av oktober 1929 seglar Draken, en tremastad motorseglare med en träläst från Uleåborg mot Danmark. Medan kaptenen och hans besättning tar sig över Skärgårdshavet går livet sin gilla gång längst ute i havet på Utö. När morgonen gryr är det något i luften, något i vinden. På Utö känner man på sig att något kommer att hända.

Samma morgon är Draken ungefär trettiofem sjömil sydväst om Utö. Ombord finns ingen radioutrustning, så manskapet har inte hört stormvarningen. Vid morgoninspektionen upptäcks en läcka ombord. Det blir att pumpa. När fyren på Utö syns ber kaptenen: Låt inte det här vara vårt slut.

Drakens besättning tar sig iland på det lilla skäret Örö bådan ca 200 m från Utö. På Utö ser man vad som händer och byborna förbereder sig för att hjälpa. Man lyser med lyktor så att de nödställda kan se. Manskapet försöker hålla sig varma och byborna gör flera försök att nå ut till de skeppsbrutna. Sjöräddningen och andra fartyg har larmats, men stormen gör det så gott som omöjligt för någon av dem att ta sig fram. Byborna turas om att stå vakt ute på en udde. Det finns inget annat att göra än försöka rycka ut och rädda gång på gång.

Två av de nödställda försöker ta sig till fyrön för egen maskin. Natt och dag och natt väntar de andra på räddning, natt och dag och natt förbereder öborna räddning. 40 hemska timmar för alla. Under tiden har resten av landet följt med händelserna genom tidningarna: "Vårt lands oordnade sjöräddningsväsende är en skam för oss."

PAUS

Julen 1947 är det många som minns. Också såna som inte var med. Park Victory var på väg från Virginia, USA till Helsingfors med en kollast och en besättning på 48 man. Utanför Utö ankrar hon på julafton innan resan ska fortsätta nästa dag. Efter midnatt blåste en väldig snöstorm upp och Park Victory rev upp botten och började ta in vatten. De hann skicka ut ett nödrop medan livbåtarna hissades ner. Det fanns de som hoppade rakt ut i havet i panik.

Efter Drakens förlisning hade man grundat en sjöräddningsstation också på Utö, så nu fanns där en stark sjöräddningsbåt, Merikokko. Den åkte ut i snöstormen tillsammans med lotskuttern och militärfortets båt. Återigen börjar öborna förbereda sig för att hjälpa, ta emot frusna sjömän. Efter en lång natt och morgon hade Utöborna främlingar i sina kök, i sina kamrar, i sina sängar. De som klarade av att stiga upp fick kläder ur egna skåp och lådor. I hemmen gjorde man vad man kunde för överlevarna. Försökte få dem att äta och dricka. Många kunde räddas.

Efteråt debatterades igen frågor om sjöräddningen, ansvarsfrågor och lotsarnas yrkeskunskap.

Det kom ett paket till Utö, ett tack av rederiet och av dem som räddades. Kaffe och socker som skulle delas ut bland dem som deltog i räddandet av besättningen. Byborna auktionerade ut kaffet för ett värdigt ändamål. Något som visar att man minns dem som inte gick att rädda.